

Irina JIAN

clasa a XII-a, LT „M. Sadoveanu”,
or. Călărași

O PATĂ

„E încă, e încă, e încă
O pată de sânge...”

Grigore Vieru

Răvășită de ură, întuneric, neadevăr și absurd, „Terra, o mare pată de sânge”, vrea să respire mirosul... Păcii. Încorsetat în mrejele războaielor, ale angoasei, ale cenușii, Pământul cerșește dreptul la odihnă.

Secolul al XX-lea a adus în vâltoarea sa cele mai cutremurătoare conflicte armate pe care le-a aflat vreodată umanitatea. Primul și al Doilea Război Mondial au mistuit în vârtejul lor lumina zilei și lumina speranței, templul păcii și altarul liniștii. Numit pe timpul său și „Marele Război”, prima conflagrație mondială a demonstrat progresul tehnico-științific fără precedent al omenirii. Loviturile tunului „Berta cea Grasă” se puteau auzi și dincolo de Canalul Mânecii, gazele penetrau fiecare celulă a soldaților, reducând-o la moarte, iar „mașina învingătoare a războiului” – tancul – călca în picioare verdele ierbii, verdele ființei. Acest război însă a scos în vileag absurditatea esenței umane, erorile de calcul pe care le facem în ideea progresului, întrucât acesta trebuie să fie inerent celui social, dar, mai ales, spiritual. Și atunci de ce asaltăm de atâtea ori templul războiului, după ai cărui muri nu e decât neființa? De ce refuzăm revoluția morală a umanității?

Lumea a fost și este un caleidoscop al valorilor, al ideilor și al culorii, care ne arată mereu alte și alte imagini, în esență repetabile. Mereu altele și mereu aceleași. Totul se conformează legilor acestui caleidoscop. Pretindem că „umanitate” e sinonim cu „revoluție”,

„progres”, „schimbare”, dar ignorăm inutilitatea repetabilă, obsesivă a războaielor între care își face loc (când poate) armistițiul.

Călcând peste tot ce e cast, călcând peste trupul și povața Domnului, rătăcind în labirinturile propriei esențe umane, devorați de patima puterii, de întunericul ce închide geana luminii, oamenii se ridică asupra semenilor, curmând echilibrul lumii, secând izvorul vieții pașnice. Războiul nu e decât argumentul propriei noastre imperfecțiuni. Copacul ființei noastre e tot mai împânzit de viermii angoasei, de viermii nopții. În loc să-l curățăm, să-l altoim perpetuu, îi tăiem lăstarii, îl curmăm din rădăcini.

E timpul să ne solidarizăm în ideea păstrării intacte a picăturilor de Dumnezeu ce se preling pe pereții sufletelor noastre. E timpul să respirăm cu tot pieptul mirosul de busuioc al Păcii. E timpul să ne facem silabă de rugăciune închinată Pământului, Cerului, Ființei. Să semănăm deci semințele Păcii în fiecare primăvară pe buzele noastre, în cuibul sufletului, în pământul țării și în cerul lumii. S-o semănăm și o să răsară, și o să-nflorească cu floare de busuioc.

„Sunt încă, sunt încă, sunt încă/... Un râu de lacrimi sărate/ Ce întrerup Pământul” (Grigore Vieru). Să ne rugăm ca Duminica să pogoare pe huma sângerândă încă de sabia lui Ares și să ne dăruiască lumina mântuitoare a Păcii. Să ne rugăm, iar ruga noastră să fie șoapta înaripată ce sparge oglinda Cerului spre a afla binecuvântarea Lui.